

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXIII.

Art. III. De Nota Unitatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

stitutus à Christo, iste audiit: *pasce oves meas.* Jo. 21. *Rogavi pro te, ut non deficiat fides tua.* Luc. 22. Nihil simile potest dici de Luthero, iste non sedit super Cathedram Petri, non fuit vocatus à Deo, non constitutus Christi Vicarius. Ac insuper, quod bene notandum est, nullus Papa proposuit novam doctrinam priori, ab Universali Ecclesia receptæ, contrariam, sicut tamen Lutherus fecit. §. 2. N. Mi. quod sæpe; nam rari fuerunt mali & scelerati Papæ; isti tamen vel nihil definiunt circa res fidei, vel, si definiunt, id non facere potuerunt ut privati homines, sed ut *Vicarij Christi*, sub qua ratione & ab omni errore ac lapsu immunes sunt, & titulo *Sanctitatis* gaudent: peccata Pontificum sunt peccata ut hominum *privatorum*. Lutherus & docens & non docens fuit homo privatus, erroribus obnoxius, imò oppletus, tam contra fidem quam contra bonos mores. Nunquam fuit constitutus Christi Vicarius,

D. Petri Successor &c. §. 3. N. probationem, quod pari modo nos vocemur Papistæ, quo ipsi dicuntur Lutherani. *Papa* est nomen officij, & supremi Præsidis in Ecclesia, à Christo constituti, & ideo *Papista* nihil aliud sonat, quam hominem addictum Christi Vicario, cui tanquam uni Capiti per totum orbem parent omnes fideles: ergo idem significat, ac *Christianus*, *Catholicus*; atque sic non nominamur à persona privata. Econtra *Lutherus* est nomen apostatæ & execrati Monachi, hominis privati, nullam habens connexionem cum Christo, cum Universalitate fidelium: & hinc Lutheranus significat hominem addictum puro homini, scelerato, Deo & Superioribus legitimis rebeli &c. consequenter non minus probrosum est vocari Lutheranum, quam Calvinistam, Zwinglianum, Hussitam, Pelagianum, Nestorianum, Arianum &c. ab Auctoribus harum sectarum.

ARTICULUS III.

De Nota Unitatis.

SUMMARIUM.

1. Aliud est Ecclesiam esse unicam, & aliud esse unam.	5. 6. 7. 8. Quid Lutherani excipiant, & opponant.
2. Una diverso modo dicitur.	9. Lutheranam sectam non esse concordem in doctrina fidei, constat ex Lutheri contradictionibus.
3. Hic tantum sermo erit de Unitate doctrina, & Unione cum Capite.	10. Ex dissensione suorum Doctorum perpetua.
4. Veram Christi Ecclesiam debere esse concordem in doctrina, multipliciter probatur.	11. Ex discrepantia librorum Symbolicorum.

R. P. Pichler Theol. Polemicæ.

Gg

12.

12. *Demum à priori, quia Lutherani non parent uni Iudici.*
13. *Ecclesia Romana semper est concors in rebus fidei, ut patet à posteriori.*
14. *Et à priori, cum sequatur unum infallibilem Iudicem.*
15. 16. *facilia sunt, qua contra unitatem Ecclesia Romanae obijciuntur.*
17. 18. 19. *Demonstratur necessitas alicujus supremi Iudicis Controversiarum in vera Ecclesia.*
20. 21. *Quid illi possit & soleat opponi.*
22. *Apud Lutheranos nullum agnoscitur Iudex supremus Controversiarum fidei.*
23. *Nec Scriptura S. aut Spiritus S.*
24. *Nec Magistratus Politicus.*
25. *Nec Spiritus internus potest statui pro Iudice.*
26. *Ecclesia tamen Romana semper habuit Caput & Iudicem supremum legitimum.*
27. *Nec integra Concilia cum Papa,*
28. *Nec Papa solus unquam erravit definiendo aliquem fidei articulum.*

1. Sciendum 1. Aliud est Ecclesiam esse unicam, & aliud esse unam. Unica erit, si præter illam non alia existat, qua vera sit & salvifica. Unicam debere esse Ecclesiam, demonstravimus in opusculo de Indifferentismo, & supra à pag. 35. & 59. idque clarum est ex SS. literis, in quibus Ecclesia dicitur *Corpus Christi, unum ovile* &c. Unica igitur esse debet, scilicet *Totalis*; nam partiales & particulares Ecclesias (inter se tamen conspirantes) dari plures, v.g. Gallicanam, Indicam, Peruanam, Chinensem, Moguntinam, Augustanam &c. nemo negat. De hac Ecclesie unitate hic non est sermo, sed de unitate, de qua

2. Sciendum 2. ex Bellarm. Ecclesiam multipliciter posse dici unam. 1. Ratione ejusdem principij, id est, Dei vocantis. 2. Ratione ejusdem finis ultimi, scilicet salutis æternæ. 3. Ratione eorundem mediolorum, puta fidei, Sacramentorum, legum. 4. Ratione ejusdem Spiritus S. à quo tanquam

à Rectore Univerſa Ecclesia gubernatur. 5. Ratione ejusdem Capitij, tanquam Rectoris conjuncti, scilicet Christi, ac ejus Vicarij Papæ. 6. Ratione conjunctionis membrorum inter se, & præcipue cum Capite. Ex his acceptionibus data ultima denominant Ecclesiam proprie unam; nam per primam Ecclesia rectius dicitur *ex uno*, per 2. *ad unum*, per 3. *per unum*, per 4. *sub uno*, quam *una*. Per 5. & 6. verò proprie dicitur *una*, id est, unum corpus, unus populus, una societas. Et hunc discursum approbat ipse Gerardus, dum in LL. Theol. de Eccles. n. 34. ait de hac divisione: *Bellarms. hand inſcite philoſophatur de Ecclesia unitate.*

3. Sciendum 3. Sermonem nobis hinc fore duntaxat de hac duplici Ecclesie unitate, scilicet de unione membrorum inter se, & quidem præcipue circa fidei doctrinam, dein de unione cum Capite, seu supremo Iudice, & quidem viſibili, Christi Vicario. Per duos

duos igitur Syllogismos evidenter ostendit, hujus duplicis notam convenire Ecclesiam Lutheranam non esse veram Christi Ecclesiam; unitatis verò

SYLLOGISMUS I.

Vera Christi Ecclesia debet esse una, seu concors in tota fidei doctrina.

Sed Lutherana non est concors in tota fidei doctrina.

Ergo Lutherana non est vera Christi Ecclesia.

Major est certa

4. 1. Ex S. Scriptura. *Unus Dominus, una fides.* Eph. 4. v. 5. *Non est dissensionis Deus, sed pacis.* 1. Cor. 14. v. 33. *Omne Regnum divisum contra se desolabitur: & omnis civitas, vel domus divisa contra se, non stabit.* Mat. 12. v. 25. Ubi autem inter membra Ecclesie non est concordia in tota doctrina fidei, & in omnibus dogmatibus, non est *una fides*, Deus fieret *Deus dissensionis*, & regnum Christi ac domus Dei esset *divisa contra se*.

2. Ex Symbolo Niceno, quod ab Adversarijs admittitur, in quo Ecclesia vocatur *una*; inter varias autem unitates eminet *unitas fidei & doctrinae*, ut vel ipse Gerardus fateretur n. 231.

3. Ex Confessione Augustana, in qua docent, quod *una* sancta Ecclesia perpetuo mansura sit. Una autem non est, si in fidei articulis divisa est, & aliqua membra hoc, alia aliud credunt. Addit enim Confessio: *ad veram unitatem Ecclesia satis est consentit nota vera Ecclesia, non unitas &*

R. P. Pichler Theol. Polemica,

tire de doctrina Evangelij & administratione Sacramentorum.

4. Ex ratione. Vera Christi Ecclesia regitur à Christo, & à Spiritu S. ergo in articulis fidei debet conspirare, cum utique Spiritu S. utpote Deus, non possit docere opposita, sibi ipsi contradicere, huic istud, alteri aliud credendum proponere. Ergo, ubi est contradictio in doctrina fidei inter ejusdem Ecclesie membra, evidens est, talem Ecclesiam non esse Christi, nec regi à Christo & Spiritu S. adeoque veram Ecclesiam non esse.

Ob. 1. Lutherani non negant, Ecclesiam debere esse unam in fidei doctrina; sed tantum negant, unitatem in doctrina qualemcunque, & solitariè acceptam, esse notam vere Ecclesie; nota enim vera Ecclesie est unitas in doctrina vera; adeoque videndum prius est, an Ecclesia habeat *veram* doctrinam, deinde an sit una; cum unitas ex veritate probanda, non vicissim. Igitur pura Verbi Divini predicatio erit nota vera Ecclesia, non unitas &

Gg 2 con.

concordia doctrinae. R. Est in quaestione, quam Ecclesia habeat *veram* doctrinam fidei, hoc ipso, quod quaratur, quam sit *vera* Ecclesia: ergo unitas in doctrina *vera* quae vera non potest esse nota vera Ecclesia; conspiratio in doctrina potest esse signum, an doctrina sit vera nec ne: non vicissim.

Dices. Vel unitas in doctrina vera, vel unitas in doctrina falsa, est nota vera Ecclesia? Non unitas in doctrina falsa: ergo unitas in doctrina vera, adeoque antecedenter ad hanc notam debet constare, quam sit vera Ecclesia: ad quid ergo haec nota? R. N. M. quando dicimus, unitatem in doctrina esse notam verae Ecclesiae, abstrahimus, utrum sit unitas in doctrina vera vel falsa, & praecise attendimus, utrum in aliqua Ecclesia detur unitas & concordia in doctrina: si advertimus non dari, inferimus evidenter negativè, talem Ecclesiam non esse veram: contra si deprehendimus talem unitatem, inferimus affirmativè (saltem si adsint caetera nota, vel si sit unitas, ex uno infallibili ac universali Iudice dependens) Ecclesiam talem esse veram, & proponere veram doctrinam. Adeoque veritas Ecclesiae probari potest & debet ex unitate & consensu fidelium in doctrina.

Ob. 2. Vera Ecclesia potest consistere, etiam si non in omnibus fidei articulis sit una & concors, modo detur concordia in articulis fundamentalibus & primariis: ergo. R. N. Ant. Dein Adversarij nos possunt determinare, quinam articuli sunt fundamenta-

les; ubi enim de his vel verbum in Scriptura? Adversarij probant Ant. 1. In Ecclesia primitiva Christi, quae utique fuit vera, fuerunt dissensiones circa fidei articulos, nimirum erat secta Simonianorum, Ebionitarum, Corinthianorum &c. 2. Etiam veri fideles se opponerant Apostolis quoad observationem Legis Mosaicae, Act. 11. 3. Ipsi Apostoli interdum discordarunt inter se, ut Petrus, Paulus, Barnabas. Gal. 2. Act. 15. 4. Ipse Christus praedixit: *Non veni pacem mittere, sed gladium.* Mat. 10. v. 34. 5. S. Cyprianus cum Ecclesia Africana dissentiebat à Romana circa baptizandos illos, qui ab haereticis iam baptizati redibant ad Ecclesiam. R. ad 1. Simoniani &c. fuerunt haeretici, & ideo non membra Ecclesiae. Ad 2. Dissensio quoad observationem Legis Mosaicae non repugnavit unitati fidei, cum ejus abrogatio tunc nondum fuerit definita. Corinthij & Galatae gravius errarunt, sed non pertinaciter: quae tamen pertinacia requiritur ad haesim formalem. Ad 3. Apostoli non discordabant in fide, sed in facta quaedam particularia, uti an Petrus rectè fecerit simulando Judaismum? An Marcus fuerit assumendus in socium Missionis Evangelicae? Ad 4. Christus non praedixit pugnam fidelium inter se circa res fidei iam definitas, sed fidelium cum infidelibus, vel cum ijs fidelibus, qui volunt avertere à servitio Divino. Ad 5. S. Cyprianus restitit Ecclesiae Romanae tunc, quando nondum erat definitum, baptizatos ab haereticis non esse rebaptizandos. Postea errorem suum, quem for-

tè æquo ardentius prius defenderat, cortexit, & cum Ecclesia Romana sentiens etiam Martyrio eluit.

7. Ob. 3. Etiam sectæ falsæ possunt habere unitatem in sua doctrina, imò habent, uti Mahumetanismus, Judæismus, & hæreses omnes; absque ea enim non constituerent unum corpus, unam sectam: ergo. 2. Etiam in regno Antichristi dabitur aliqua unio, imò datur defacto in regno Sathanæ, ut Salvator indicat. Mat. 12. 3. Sicut una est Ecclesia, ita & una est diaboli Babylon: ergo siue detur unitas in Ecclesia aliqua, siue non, nihil inde probatur. 1. universaliter, nos unitatem in doctrina (separatam à cæteris notis, & abstrahendo, quòd proveniat ab aliquo visibili & universali Capite ac Iudice Controversiarum infallibili) non vendere pro nota veræ Ecclesiæ affirmativa, quasi ibi eo ipso detur vera Ecclesia, ubi reperitur unitas in doctrina, sed tantum pro negativa, ita ut, ubi non reperitur unitas in doctrina fidei, ibi nec vera reperitur Ecclesia. Deinde tantum inquirimus Ecclesiam veram ex ijs, quæ Christiano nomine gloriantur; non autem fit comparatio ad sectas Paganorum & Judæorum, quarum falsitas ex alijs capitibus ostenditur.

2. specialiter ad singula. Ad 1. potest negari Ant. absolute de illa unitate, quæ habetur circa omnes fidei articulos dependenter ab aliquo supremo & infallibili Iudice. Cæterum nec Mahumetanismus, nec Judæismus est uniformis, sed in diversas sectas divisus; imò nec Alcoranus, qui

est liber Symbolicus Judæorum, secum ipso concordat, ut præter alios ostendit Gaulterus in Tab. Chron. sæculo VII. & alibi. Quæ sit hæreticorum tum veterum tum recentiorum unitas, patet inde, quòd viri, etiam diligentissimi, vix statuere poterint, aut hodieum possint eorum dogmata. Unde jam olim à PP. variè reſerebantur Eutychetis, Pelagij &c. hæreses. In hoc uno concordēs sunt semper hæretici, quòd conspirent ad devastandum agrum Ecclesiæ Romanæ, à qua egressi sunt rebelles: nimirum capitibus quidem diversâ spectant, caudis tamen sunt invicem colligati; sicut vulpes, quas caudis colligatas, positas in medio earum facibus, Samson immisit in segetes Philistæorum, easque vastavit. Judic. 15. Ad 2. erit quidem conspiratio in recipiendo Antichristo, & forte etiam in negotijs ad regimen Politicum spectantibus, non tamen in omnibus fidei dogmatis. Adde, quòd nec ista consensio in recipiendo Antichristo futura sit diuturna, iisque circumstantijs affecta, quibus splendet consensio in vera Christi Ecclesia. In regno Sathanæ ferè similis est concordia, qualis est apud hæreticos, & in regno Antichristi; solum enim in hoc conspirant, quòd omnes reluctentur Deo, & hominibus nocere cupiant; in cæteris sunt summè discordes, nullus apud ipsos ordo, sed mera confusio. Ad 3. Ferè est eadem responsio; quippe Babylon diaboli tantum una est unitate Capitum, non unitate sententiarum, & fidei, quia in regno diaboli nulla datur fidei doctrina.

G g 3

Ob.

3. Ob. 4. Unio seu unitas Ecclesiae est spiritualis: ergo insensibilis: ergo non potest esse nota vere Ecclesiae. B. D. M. unio inadæquatè sumpta. C. M. adæquatè sumpta. N. M. Unio interna & spiritualis sit sensibilis per externam & sensibilem ejusdem fidei professionem, quæ est altera pars unionis completæ & adæquatæ.

Minor offenditur

1. Ex contradictionibus Lutheri, Lutheranae sectæ protoparentis, secum ipso pugnantis, quæ certissima nota sunt falsæ doctrinæ, vel ipso Luthero teste, qui ad Embserum sic scripsit: *Qui in materia Religionis sibi ipsi adversatur, & vel in uno tantum articulo mentitur, e Deo non est.* Contradictiones autem Lutheri sunt ferè innumeræ: Jodocus Coccius in Thesauro Cathol. to. 1. §. 8. a. 7. ex libris Lutheri colligit 80. antilogias manifestas de Invocatione Sanctorum, de Purgatorio, de Ecclesia, de Primatu Pontificis, de Sacramentis, de Missa &c. Circa unicum mysterium, nempe de Communione sub utraque specie Gaspar Querhamer numerat 36. contradictiones. Alij integra volumina scripserunt de Lutheri contradictionibus. Adducamus unum vel alterum exemplum. De potestate Papæ scribens admittit omnia septem Sacramenta. *De Captiv. Babil.* dicit: *principio neganda mihi sunt septem Sacramenta, & tantum tria pro tempore ponenda: Baptismus, Penitentia, Panis &c. Quamquam, si usque Scriptura loqui ve-*

lum, non nisi unum Sacramentum habeam, & tria signa Sacramentalia &c. Si rigide loqui volumus, tantum duo sunt in Ecclesia Dei Sacramenta, Baptismus & Panis. De Papatu sic scribit epist. de Anabaptismo ad duos Parochos to. 2. Germ. f. 229. *Nos ingenuè fatemur, quod in Papatu multa bona sint, quæ & inde ad nos usque promanarunt. Fatemur nimirum, quod in Papatu vera sit S. Scriptura, verus Baptismus, verum Altaris Sacramentum, vera claves ad remissionem peccatorum, verum concionandi munus, verus Catechismus &c.* At in Postilla Eccles. in ep. Dom. 2. Adventus ait: *Non nisi diabolica impostura est, quidquid in Papatu existit, à summo vertice usque ad imum pedis. Quomodo hæc & similia cohererent?*

Non possunt hæc negare Lutherani, sed Magistrum suum excusare conantur dicendo, eum initio fuisse adhuc *insemissimum Papistam*, ut ipse Lutherus se vocat in præf. tom. 1. Lat. nec factis illuminatum, atque sensim reformasse Ecclesiam. Sed prorsus frivola & ridicula hæc est excusatio. 1. Quia Deus, si mittit Prophetam, prius ipsum perfecte instruit, & illuminat; Dei enim perfecta sunt opera. Nec ostendes ullum verum Prophetam, & Apostolum, qui sibi contradixerit, & hac excusatione indigerit. 2. Quot homines interea fuerunt seducti, & falsâ doctrinâ tracti ad interitum? 3. Assignari non potest tempus, quo perfecte illuminatus fuerit hic novus Prophetæ; quid si id nunquam contigisset, cum

eum variare non desierit, dum vixit? Certus saltem minimè es de perfecta ejus illuminatione, ac de tempore, quo facta sit: quidsi igitur etiam posterioribus temporibus docuisset contra Scripturam S. sicut antè docuisset eum tu fateri cogeris? 4. Etiam contradixit sibi circa ea, quæ post multos sue defectionis annos scripsit &c.

10. 2. Ex dissensionibus Doctorum Lutheranorum, qui nunquam conspirarunt, neque conspirabunt deinceps, cum desit Judex supremus, cujus iudicio omnes debeant acquiescere. Hinc quilibet credit, quod vult, cum interpretetur Scripturam, ut vult. Si autem loqui placeat de integro Ministerio Verbi, iterum nullum se subijciat alterius iudicio. Augustanum non se subijciat Norimbergensi, Norimbergense non Ratisbonensi &c. Wirtenbergensis Ecclesia non Saxonica, Saxonica non Danica, Danica non Suecica &c. cum horum Ministeriorum & Ecclesiarum Doctores quilibet putent, se aequè sapere, ac alij videntur sapere sibi, meliùs intelligere Scripturam, quam alij &c. Quid mirum, si dissentientibus Doctoribus dissentiant & discipuli? Si oves nesciant, quid credendum, cum id ignorent Pastores, saltem non convenient in rebus fidei, & quidem gravissimis? Spectemus tantisper litigantes & se mutuo dilacerantes Praecones, Magistros, Doctores, & Superintendentes Lutheranos.

Anno 1568. jussu Augusti Electoris Saxoniae, & Jo. Guilielmi Ducis Saxoniae convenerunt Altenburgum 12. Theologi deputati, nimirum sex

Electores, & sex Ducales, ut finem imponerent periculosis litibus de Justificatione, libero arbitrio, & adiaphoribus, sed infelici eventu; nam de unico Justificationis articulo (utique fundamentalis, utpote praeipuo) calidè ac callidè disputantes nihil aliud effecerunt, nisi quòd errores mutuos utrinque & cupidè annotarent, & alteros gravissimis dictionibus impeterent, *Servetianos, Antinomos, Enthusiastas, Manicheos, Epicureos, Pseudo-prophetas, prophanos, stolidos, talpis caeciores, spectra fugacia, Sycophantas, falsarios, impios, errorum & corruptelarum palliatores, aegyptiarum & praestigiarum similes, furoris aestu percitos* &c. appellitando. Vah! quàm elegantia hæc sunt nomina; haud dubiè ex Promptuario Lutheri à genuinis discipulis desumpta. Imò nec de *Norma* & libris Symbolicis convenire poterant furiosi hi Disputatores, quippe Electores inter Symbolicos reponerent libros Melanchthonis & auctam ab eodem Augustanam Confessionem, Ducales verò repudiabant &c. Vid. Forer. in Bello Ubiquist. & alios passim. Iidem Ducales DD. objecerunt Electoralibus, quòd à Verbo Dei, à Confessione Augustana, Apologia, & Scriptis Lutheri devierint tum in alijs, tum in his propositionibus: *Bona opera sunt ad salutem necessaria: impossibile est sine bonis operibus salvari aut justificari: nemo sine operibus salvatus est unquam.* Econtra Electores inter alia objecerunt Ducalibus has propositiones tanquam erroneas: *Deus sine operibus nostris non effi-*

cit iustos & saluat, quia ipse in nobis operatur contritionem. Bona opera sunt pernicioſa ad ſalutem &c. En alij, nempe Electorales dicunt, bona opera eſſe neceſſaria ad ſalutem, alij nempe Ducales, eadem eſſe pernicioſa ad ſalutem. Ultra pars verum dicit in articulo primo & præcipuo apud Confeſſionistas? Quis decidit, vel decidere poteſt apud ipſos hanc Controverſiam? cùm qualibet pars pro ſe jactet Scripturam, cùm neutra agnoſcat alteram pro Judge. Idem eſt de libero arbitrio, & alijs Controverſijs, in quibus hodie dum neſciunt Lutherani, quid ſentiant, vel ſentire debeant. Unde tam ambiguarum circa has materias apud ipſos locutiones, nominatim apud Lomerum.

Præterea teſte Tan. Anat. l. 3. tit. 3. communiã apud Lutheranos ſunt ſequentiã pronuntiata. 1. Omnia opera, quantumvis bona, hominis etiam juſti, ex ſe & natura ſua eſſe peccata mortalia, ſecundùm miſericordiam Dei verò venialia. 2. Hominem non habere liberum arbitrium faciendi bonum & omitendi malum. 3. Opera bona non eſſe neceſſaria ad ſalutem: quod non ſolum Lutherani Rigidi cum Illyrico & Ambscherſio, verum etiam Molliores in memorato Colloquio Altenburgenſi cum Wigando & ſocijs defenderunt, ubi dixerunt, hanc propoſitionem, *Bona opera ſunt neceſſaria ad ſalutem*, à plerisque Eccleſijs Lutheranis eſſe damnatam &c. Longè alia hic Auguſtini docentur nunc à M. Lomer, dum dicit, hominem in ſtatu renovationis per gratiam Dei habere liberum arbitrium faciendi bonum vel malum.

Saurbrunnens *Cur Diſcourſ.* 13. 15. &c. & alibi, hominem teneri bona opera facere, ſine operibus bonis non poſſe hominem ſalvari, cùm fides ſine operibus ſit mortua; item Deo placere noſtra bona opera, ex fide proſecta, Deum remunerari ex gratia, & ex promiſſione teneri noſtra opera bona premiari &c. *Diſcourſ.* 15. cit. & alibi. Idem Lomerus *Diſc.* 3. p. 54. ait, in Novo Teſtamento opus non eſſe Sacerdotibus propriè dictis, adeoque non dari veros Sacerdotes: econtra alius, qui eodem anno, & in eadem cauſa ſcripſit (Horallector ficto nomine) multis contendit, Lutheranos Præcones eſſe veros Sacerdotes &c. Aliqui Duce Illyrico & Spannenbergio dicunt, peccatum originale eſſe ipſam naturam & ſubſtantiam hominis, alij cum Selneccero, Heſhuſio &c. illud eſſe accidens tradunt. Et ſic de alijs articulis loquendo. Neque dicant, privatos Doctores utique poſſe diſſentire ab alijs, & diſſentiendo errare; nam oſtendant aliquem vel aliquos Doctores, qui ſint publici, & erroris incapaces. An non omnes ſunt homines privati apud ipſos? Nunquid una Communitas in rebus fidei nullatenus vult ſubſeſſe alteri? &c. Ne verò excipiant, & concordiam doctrinæ prætentant in ſuis libris Symbolicis contentam, *Minor* Syllogismi ulterius probatur.

3. Ex diſſenſionibus librorum Symbolicorum inter ſe, & Doctorum cum libris Symbolicis. Inter libros Symbolicos, ad quos adſtringuntur Lutheranii utpote communiter receptos, ſunt

Confessio Augustana, ejusdem Apologia, liber Concordiæ, Articuli Smalcaldici, Catechismus uterque Lutheri tam minor quam major. Jam de *Confessione Augustana* loquendo, illa imprimis non concordat secum ipsa, sed mutata est tum à Melancthone, imò in corrupta nunquam prodijt ab anno 1530. usque ad annum 1580. Latina discrepat à Germanica notabiliter: in Viennensi Bibliotheca asservantur quatuor valde discrepantes editiones ejusdem diverso tempore à Lutheranis oblatæ Casari: neque negant Lytherani, suam Confessionem sæpe fuisse variatam, & de ejus depravatione integrum librum conscripsit Chytraeus Lutheranus. Deinde non concordat cum alijs libris Symbolicis: nam in præfatione fatetur, Papam habere potestatem congregandi Concilium Univerſale, adeoque agnoscit eum pro Capite totius Ecclesiæ; e contra articulus 4. Smalcaldicus, & defacto Lutherani communiter habent eum pro Antichristo: in Art. 18. concedit homini libertatem ad efficiendam justitiam spiritualem cum gratia Spiritus S. e contra in articulis Smalcald. negatur omnino libertas ad bonum: in art. 7. fatetur Ecclesiam perpetuò visibilem; Lutherani id passim negant: in art. 3. de abus. dicit, Missam retineri apud Lutheranos & summa reverentia celebrari; e contra nullam Augustæ videmus Missam, sed passim à Lutheranis vocatur Idololatría. Respondent aliqui, ibi nomine Missæ intellectam fuisse Cœnam. Sed contrà est 1. debuerunt intelligere Protestantés Sacrificium Missæ, tum

R. P. Pichler Theol. Polemica.

quia de hujus abrogatione jam tum accusabantur, tum quia ante illud tempus nemo hominum nomine Missæ intellexit Cœnam, sed Sacrificium Eucharistiæ. 2. De Cœna jam fuit tractatum art. 10. ergo hic de Missa propriè dicta, & non iterum de Cœna egit Confessio Augustana.

Sic *Apologia* Conf. Aug. neque secum ipsa, neque cum ipsa moderni Lutherani conspirant; quæ imprimis ante editionem Chytraeanam 1585. nunquam prodijt genuina, quæ autem prodijt 1531. in duplici forma, scilicet in 4. & 8. prodijt, sed neutra cum altera conspirabat; nam prior rotundè sic docet de bonis operibus: *Wir bekennen / daß das ewige Leben ein Lohn sey als ein Sach / die uns GOTT von wegen seiner Verheißung schuldig ist.* Posterior verò non absolute id asserit, sed ita tergiversatur: *Wann wir schon sagten / das ewige Leben sey ein Schuld von wegen der Verheißung / sagten wir doch nichts ungerimbtes.* Similes discrepantias invenies de Cœna Domini in memorata duplici editione, plures in alijs circa alias materias. Bellum Ubiquist. p. 97. Dein Apologia, cum ex instituto tractat de numero & usu Sacramentorum art. 13. sic loquitur: *Verè igitur sunt Sacramenta, Baptismus, Cœna Domini, Absolutio, que est Sacramentum penitentia. Nam hi ritus habent mandatum DEI & promissionem gratia, que est propria novi Testamenti;* paulò antè verò dixit, se agere de Sacramentis propriè dictis: ergo numerat Penitentiam inter Sacramenta propriè dicta,

Hh

tum

tum quia addit *verè & propriè*, tum quia addit rationem, in essentia Sacramenti propriè dicti fundatam, tum quia eodem modo loquitur de Absolutione, quo modo loquitur de Baptismo & Eucharistia. Atqui Lutherus cum cæteris Lutheranis modernis negat, Pœnitentiam esse Sacramentum propriè dictum: ergo. Idem dici potest de *Ordine*, quem prædicta Apologia Aug. Conf. loc. cit. pariter Sacramentis accenseri permittit, contra communem Lutheranorum doctrinam.

Liber Concordiæ, qui litibus mederi voluit, eas magis accendit. Imprimis enim adversatur Augustanæ Confessioni, dum dicit art. 7. *Panem & vinum propter sacramentalem unionem verè esse Corpus & Sanguinem Christi*, damnatque *transubstantiationem*. Confessio autem art. 16. dicit: *Quòd Corpus & Sanguis verè adsint &c.* Gemanicum exemplar originarium sic habet: *Dass der wahre Leib und Blut Christi wahrhaftig unter der Gestalt des Brods und Weins im Abendmahl gegenwärtig sey / und da ausgetheilt und genommen wird.* Ubi clarè indicatur *transubstantiatio*, eum corpus Christi dicatur esse sub *speciebus panis & vini*, non sub pane & vino, multò minus quòd panis & vinum sit verè Corpus & Sanguis Christi, ut ait *Liber Concordiæ* contra omnem etiam rationem; eum evidenter implicet, panem esse Christum, non miris ac hircum esse cervum. Dein *Liber Concord.* p. 266. edit. Tubing. 1580. dicit, hominem *in conversione actuali esse instar aranei, lapidis, & columna salis, &*

deoque non liberè operari *justiciam, & cooperari Divinæ gratiæ*, sed primum *post conversionem*, quam solus Deus in ipso, etiam resistente, operatur, acquirere vires liberè cooperandi ad bonum: quòd est contra Conf. Aug. art. 18. Præterea *Liber Concordiæ* admittit, *Humanitatem Christi ubique & in omni loco esse presentem propter unionem cum Personalitate Verbi*, quem articulum habet pro fundamentali, quamvis non modò repugnet art. 3. Aug. Confess. docenti, quòd Christus fuerit natus, descenderit ad inferna, resurrexerit à mortuis, ascenderit ad cælos &c. adeoque etiam repugnet Symbolo Apostolorum; si enim *Humanitas Christi est ubique*; ubi est Verbum Divinum, non potuit incipere esse in aliquo loco, in quo prius non fuit; sed nasci, descendere ad inferna, resurgere, ascendere ad cælum &c. formaliter dicunt mortuum ad locum, ubi prius non erat; & hinc secundum *Divinitatem*, nemo dicit, Christum esse natum, ascendisse ad cælos &c. Sed etiam repugnat maxime parti Lutheranorum, qui scilicet huic Bergensi formulæ non subscriperunt, sed detestati sunt, uti Synodus Dresdensis. 1571. Theologi Anhaltini, Hallsi, Helmstadienses, Bipontini, integra Dania, Urbes plurimæ, nempe Norimberga, Spira, Wormatia, Francofurtum, Argentina, Brema &c. Imò iste articulus de Ubiquitate Christi est contra omnes Lutheranos, eum tollat Sacramentum Cœnæ; si enim *Humanitas Christi est ubique*, tunc Corpus Christi & Sanguis sumitur in quo-

vis prandio & coena, ubi sumitur panis & vinum, quidni etiam in popinis cum cerevisia aut farcimine? Quid enim deest?

12. 4. A priori. Ibi nec potest esse unitas & concordia in doctrina fidei, ubi nullus est aptus & infallibilis Judex Controversiarum, qui lites componat: sed Lutherani non habent aptum & infallibilem Judicem, eo quod Pontificem & Ecclesiam auctoritatem repudia verint: ergo.

Dices. Etiam apud Lutheranos est consensus in articulis fundamentalibus, & si qui dissentiant in his, parati sunt mutare mentem, si quis eis contrarium ostenderit ex Scriptura: ergo etiam Lutherani habent sufficientem unitatem in fidei doctrina. R. 1. N. Ant. quoad 1. membrum: ratio negandi patet ex paulo ante dictis. Adde, quod pessime fiat discrimen inter articulos fundamentales & non fundamentales, cum omnes, si satis innotuerint, sint necessario credendi, eo ipso quod sint articuli fidei, & a Deo revelati, qui utique nec in parvis rebus fallere potest, aut suam auctoritatem ita prostituere, ut homini liberum relinquat credere vel non credere, quod ipsi loquitur. Accedit, quod Adversarij non possint determinare ex fundamento aliquo certo, quinam articuli sint fundamentales, qui non. R. 2. N. 2. membrum Ant. vel potius ejus suppositum, quod sufficiat, si quis tantum paratus sit doceri ex sola Scriptura, quia ex hac non facile quis potest convinci, utpote quae varios plerumque sensus patitur. Convincat Lutheranus ex sola Scriptura.

R. P. Pichler Theol. Polemica.

si possit, Sabellianum, ut admittere debeat mysterium SS. Trinitatis, Anabaptistam, ut cogatur admittere Baptisimum parvulorum, Calvinistam, ut praesentiam Christi corporalem agnoscat in Eucharistia, Schwencfeldianum, ut fateatur existere Scripturam S. & Divinam, iisque libris comprehendi, quos Lutherani agnoscent pro Divinis. Quam parum convincer Lutheranus istos ex sola Scriptura, tam parum convincere potest alium Lutheranium, circa articulos fundamentales a se discrepantem, ex sola Scriptura: semper enim reponet, se melius intelligere Scripturam. Unde R. 3. Omnes haeretici hoc dixerunt, & etiamnum hoc ipsum pretendere possunt, se paratos mutare mentem, si ex Scriptura S. ipsis ostendatur error, probe gnati, muti hujus Judicis sententiam facile eludi posse, vel textum ipsum vocando in dubium, vel interpretando in commodum suae Ecclesiae &c.

Supposita igitur & evidenter probata in rebus fidei Lutheranorum discordia, quaero nunc, si quis vellet Lutheranam Religionem capellere, ubinam haurire eam posset sinceram, puram, & illibatam? Vel si dubium incidat circa dogma fidei inter Lutheranos. v. g. de justificatione, Ubiquitate Humanitatis Christi &c. de quibus articulis hodie dum apud ipsos controversa est & diversitas, quem Judicem adeant, cui partes litigantes omnes parere debeant, qui infallibiliter litem decidat, & clare &c. Scriptura sola evidenter non sufficit, cum omnes ea se niti clament: Ministerium Verbi externum, aut

H h 2

Magi-

Magistratus Politicus sunt homines, & ideo fallibiles, nec una civitas aut regio attendit, & velut Judicem agnoscit Magistratum aut Ministerium alterius civitatis aut regionis. Interim civitates & regiones ferè omnes inter se discrepant in rebus fidei; ad quam ergo securè ibit, qui puram sequi cupit doctrinam Lutheranae Ecclesiae?

An Ecclesia Romana habeat unitatem in tota fidei doctrina?

13. R. affirmativè. Probat 1. à posteriori; constat enim ab experientia, fideles omnes omni tempore & loco per totum orbem conspirasse in omnibus fidei articulis, sufficienter propositis, omnèsque Ecclesiae Romanae Doctores, licet scripserint in diversissimis locis, temporibus, linguis, miro semper consensu prorsus eadem docuisse dogmata, utut aliàs genio, indole, natione, studijs dissimiles. Nec potest ab Adversarijs ostendi ullus Papa, aut Concilium Generale, quod alicui fidei articulo, ab Ecclesia vel à Scriptura sufficienter jam proposito, contrarium statuisset.

Hic tamen tria advertenda sunt. 1. Successu temporis aliqua posse ab Ecclesia definiti & declarari pro certis fidei articulis, quae prius è Scripturis vel Traditionibus non satis clarè eruta, ac definita fuerant; quo casu illa, quae successu temporis creduntur *explicitè*, utpote explicitè ad credendum proposita, olim & semper credebantur *implicitè*: quod nihil obest unitati in doctrina fidei, sicut unitati non oberat

in Veteri Testamento, in quo plurima, in Scripturis contenta de Christo, & alia mysteria, credebantur solum implicitè per actum universalem credendo omnia, quae Deus revelavit; quae nunc praesente Christo magis eruta credi debent explicitè; in hoc enim est nulla contradictio. 2. Antequam aliquid clarè & explicitè definitum sit à Sede Apostolica, & pro articulo fidei nondum sufficienter propositum, liberum esse Doctoribus in utramque partem disputare, & sentire pro libitu citra lisionem unitatis fidei, quae tantum versatur circa articulos fidei *sufficienter propositos & clarè definitos*. 3. Doctores privatos, siquid doceant contra articulum fidei definitum, nihil praedjudicare unitati Ecclesiae Universalis; vel enim scienter id faciunt, vel ignorant: si ignorant; error iste est materialis, nec ipsos separat ab unitate fidei, quia per actum fidei generalem, quo credunt omnia à Deo revelata, credunt suae doctrinae oppositum, & id ipsum, quod explicitè negant per ignorantiam: si scienter; desinunt esse Catholici, & fiunt haeretici, persistente interim *Universali* Ecclesia in unitate fidei.

Neque dicas, id ipsum posse responderi à Lutheranis, scilicet eos, qui sentiunt contra fidei articulos à Lutherana Ecclesia receptos, non amplius esse Lutheranos, sed haereticos. Nam contra est 1. Quia Lutherana Ecclesia vel ipsis fatentibus non est Universalis, sed particularis: ergo, qui sentit contra eam, non sentit contra Ecclesiam Universalem, consequenter propterea haeticus non est. Romana

autem est Universalis, ut hic supponitur, infra probabitur. 2. Quia nescitur, quid in multis articulis, quos pro fidei articulis tamen habent omnes Lutherani, sentiat Ecclesia Lutherana v. g. de Ubiquitate Christi, de bonis operibus & justificatione, de libero arbitrio &c. dum una pars hoc, alia aliud sentit. 3. Quia nescitur, penes quos sit pura doctrina Ecclesie Lutheranae, an penes illos, qui receperunt librum Concordiae, an penes illos, qui illum rejecerant, utram apud Rigidos, vel apud Molles Lutheri discipulos &c. cum neque libri Symbolici, neque Doctores conspirent, ut vidimus. 4. Quia apud Lutheranos unica credendorum regula est Scriptura; quilibet autem dicet, se juxta Scripturam sentire, etiam si sentiat contra articulos à Lutheranis receptos; qui igitur probabunt, talem non esse membrum Ecclesie Lutheranae? 5. Quia Lutherani agnoscunt pro suis, qui profitentur se Augustanae Confessioni addictos, licet sciant, hos plurimum inter se discrepare. Et sane si tantum illos agnoscerent pro membris Ecclesie Lutheranae, qui in omnibus fidei articulis consentiunt, tunc planè pusillus foret grex, & Ecclesia valde exilis, imò innumera forent Ecclesie Lutheranae, ac serè tot, quot membra Augustanae Confessionis: quam ex his erit genuina? Nam unam Ecclesiam non constituunt qui in doctrina fidei non conspirent. At ex hoc ipso, quòd ij, qui habentur pro Lutheranis, non conspirent, sequitur, quòd sicut non unam, ita nec veram constituant Ecclesiam. Et ex hoc ipso, quòd ex secta Lutheri sta-

tim alia plurimæ, inter se distinctæ, & jam tempore Bellarmini omnino centum numerabantur, pululaverint, prudentes inferebant, Lutheranam sectam non esse veram Christi Ecclesiam.

14. Probatur 2. à priori, quia in Ecclesia Romana datur regula credendorum certa, infallibilis, vultibilis, scilicet Romanus Pontifex, aliquid definiens pro fidei articulo vel sine vel cum Concilio Universalis, juxta ea, quæ diximus in Papatu nunquam errante. Unde sic demonstro unitatem & concordiam Ecclesie Romanæ in rebus fidei: vel creduntur ubique à Romano-Catholicis ea omnia, quæ proponuntur credenda à Romano Pontifice, credendorum regula; vel non creduntur? Si creduntur ubique, hoc ipso datur unitas & concordia fidei: si non creduntur ubique ab omnibus, qui se profitentur Romanæ Ecclesie addictos, tunc isti homines particulares, scienter discredentes, non amplius sunt membra Ecclesie Romanæ: ergo omnia membra Ecclesie Romanæ semper & ubique necessario conspirent in fidei doctrina.

15. Ob. 1. Etiam inter doctores Theologos Ecclesie Romanæ sunt gravissima dissidia v. g. de gratia efficaci, de prædestinatione, de causalitate Sacramentorum &c. præsertim inter Dominicanos & Jesuitas: ergo nec apud Papistas est illa adedò decantata unitas fidei. 2. Tot sunt divisiones & schismata apud Romano-Catholicos, quot sunt diversi ordines v. g. Benedictinorum, Augustinianorum, Franciscanorum &c. ergo, & ad i. N. Cons. vel Dist. Ant. sunt gravissima dissidia in ijs rebus, quæ

Hh 3 non

nondum sunt publica Ecclesie auctoritate pro articulis fidei definita & declarata. C. A. in articulis fidei jam definitis ab Ecclesia, vel clarè contentis in Scriptura. N. A. Ingenus & multiplex disparitas est inter Catholicos dissidentes, & inter Lutheranos dissidentes. 1. Catholici Doctores non dissident in articulis fidei, sed tantum in aliqua opinione, scholasticis disceptationibus adhuc relicta, e contra Lutherani dissident in articulis fidei v. g. de Ubiquitate Christi, de necessitate bonorum operum ad salutem &c. 2. Catholici dissidentes simul sunt parati se submittere iudicio Ecclesie, ejusque definitioni quamprimum acquiescere, si fuerit secuta, & hinc non absolute discordant, sed semper sub hac tacita conditione: nisi aliter delinierit Ecclesia. 3. Apud Catholicos disceptantes non est pertinacia: sine pertinacia autem nemo est hereticus. E contra Lutherani suum placitum absolute tueantur, & cum ingenti pertinacia, eò quod alium Judicem nolint admittere, quam Scripturam, quam tamen qualibet pars per se & pro se esse claram jactitat, suæ imaginationi pertinacissime inherens, quidquid dicant alij. Ad 2. N. A. diversi Monachi non in fide, sed in modo vivendi & se vestiendi discrepant; quod tam parum tollit unitatem in Republica Ecclesiastica, quam parum tollit in Politica, si unus alba, alter nigra &c. indutus veste incedat, si unus castus, alter pisces comedat &c. Neque Fundatores

SS. Ordinum fuerunt Auctores novæ doctrinæ fidei, sed institutores severioris vitæ ac disciplinæ.

Ob. 2. Quamvis in Regno Pontificio sit externa quedam unitas, quam ipsi concedimus, inquit Gerardus de Ecclesia n. 239. vera tamen ac interna unitas ipsi deest. 2. Unio in Ecclesia Romana est servilis & coacta à Papa, qualis est unio miscellanei exercitus, in quo sunt milites sub uno quidem Duce, sed variè affecti interius; ergo non est vera unitas fidei. R. ad 1. Gratis & sine fundamento negatur nobis unitas vera ac interna in rebus fidei, si conceditur externa unitas in professione externa eorundem dogmatum. Talis enim quisque debet præsumi esse interius, qualem se gerit exterius, nisi probetur esse hypocrita. Et quamvis de singulis non sit certum, an habeant eandem fidem internam, quam profitentur exterius, de tota tamen collectione certum est, quod in ijs saltem aliqui (quamquam ego ordinariè de plerisque, & majori parte verum esse censeam) habeant etiam veram fidem internam, ne pereat tota Ecclesia, quam perire non posse, supra ostendimus. Ad 2. N. Ant. Nam omnes boni Catholici in consueta fidei professione jurata dicunt, se fidem Ecclesie Romanæ profiteri *sponte*. Neque obstat, quod subjiciant suum sensum sensui Ecclesie, quia id liberè præstant, sicut quando subjicimus sensui Christi, vel Sectarij subjiciunt suo proprio sensui verba Scripturæ.

SYLLOGISMUS II.

Vera Christi Ecclesia debet habere Caput visibile, & Judicem supremum ac infallibilem.

Sed Lutherana non habet visibile Caput, & Judicem supremum ac infallibilem.

Ergo Lutherana non est vera Christi Ecclesia.

Major probatur evidenter

17. 1. Ex Scriptura S. in qua comparatur Ecclesia Corpori. Eph. 4. Regno. Dan. 2. Domui. 1. Tim. 3. Navis. 1. Petri 3. Exercitui ordinato. Cant. 6. Atqui in corpore debet esse Caput, in Regno Rex, in domo Paterfamilias, in navi Gubernator, & in exercitu Dux quidam supremus; verbo unum Caput supremum, cui omnes pareant, idque visibile. Cum igitur Ecclesia sit Corpus, Regnum, Domus &c. visibilis, ut ostensum de Visibilitate Ecclesie, pariter Rector & Caput visibile ipsi adaptatum sit oportet, subordinatum tamen Capiti invisibili principali Christo, à quo Ecclesia regitur invisibiliter.

Confirmatur 1. Christo defacto suae Ecclesie constituit Caput aliquod sui Vicarium, visibile, & in terris supremum, nempe D. Petrum, dicens ei soli: *Pasce oves meas.* Jo. 21. *Quodcumque solveris super terram, erit solutum & in caelis.* Mat. 16. ergo D. Petrum constituit supremum Pastorem, cui omnes, quotquot volunt esse oves Christi, sive Apostoli sint, sive Episcopi, sive alij fideles, obedire voluit, e-

jusque doctrinam fidei (hac enim pascuntur oves rationales) in omnibus sequi; consequenter, ne tota erret Ecclesia, infallibilitatem ipsi conferre debuit in *solvendis quibuscunque* fidei controversijs. Eadem autem forma Ecclesie, quam Christus instituit, semper durare debet. Confirmatur 2. Apostolus ait: *Oportet haereses esse.* 1. Cor. 11. v. 19. ergo oportet & Judicem esse visibilem ac infallibilem, qui errantes corrigit, fideles confirmet, dubia solvat, controversias decidat, quem homines adire & audire possint.

2. Ex universali dictamine omnium gentium, usu, & praxi; quippe constat à posteriori, nullam fuisse unquam gentem tam barbaram, quae, postquam semel in societatem civilem coiverat, non sibi aliquod vivum, visibile, & supremum Caput, ac Judicem (abstrahendo, an suprema haec auctoritas sit penes unum vel plures) constituisset. Idque confirmant judicia Philosophorum, qui magistratus omnes probabant, spectaliter tamen Regimen Monarchicum, tanquam optimum. Quae Gentes & Philosophi, quamvis omnino judicant, Deum (vel Deos) esse a-

lio-

liquin supremum rerum humanarum arbitrum, nihilominus tamen aliquem ex hominibus, Deo subordinatum, Judicem cujuslibet Communitatis statuendum esse censuerunt. Si igitur naturale lumen omnibus dicitur, cuiuslibet Communitati præficiendum esse aliquod Caput visibile, & supremum Judicem, Deo quidem subordinatum; quis id negabit Ecclesie Christi, cum & ipsa sit aliqua Communitas, & quidem *ordinata*, cui utique Christus non minus providerit pro sua infinita sapientia & dilectione Sponsa sua, quam providit Natura Communitatibus Politicis. Neque deseruerit Regnum suum secundum visibilem præsentiam, quin ei constituerit ac perpetuo conservet Pro-Regem, qui suas vices suppleat in visibili Regimine (sine hoc enim sensibiles homines non possunt regi connaturaliter) ac omnibus cum suprema potestate præsit tanquam summus Judex.

19. 3. Ex ratione. In qua Ecclesia nullus est Judex supremus, auctoritate infallibilis, ibi immortales sunt lites, interminabiles controversie, nulla in fide consensus, nulla in credentibus concordia, nulla unitas, & quod caput est, nulla firmitas & certitudo in credendo. Ferè sicut, si in aliqua Republica Politica nullus esset Judex & via legitima componendi controversias civiles, meto foret confusio, omniaque litibus personarent & dissensionibus. Ergo necesse est, ut in vera Christi Ecclesia, in qua debet esse pax & concordia fidei, summa certitudo in credendo &c.

existat aliquis Judex supremus, ac infallibilis. Quia & visibilis; quia ut aliquis Judex sit utilis Communitati, debet posse adiri & audiri à Partibus litigantibus, & ita ab eo pronuntiarì sententia, ut Partibus evidenter constet, penes quam sit victoria. Atqui nisi Judex supremus in Ecclesia esset homo visibilis, non posset adiri & audiri ab hominibus, qui sunt Partes litigantes: ergo &c.

Ob. 1. ex Scriptura. *Christi reg-* 20.
nam non est de hoc mundo. Jo. 28. Et cum contentio esset orta inter discipulos, *quis eorum videretur esse major.* Luc. 22. Christus eos reprehendit, & dixit: *Reges gentium dominantur eorum, vos autem non sic.* Item cum Apostolus Eph. 4. describeret Regimen Ecclesie, nullam fecit mentionem unius Capitis & supremi Judicis, dum ait: *Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos &c. Unum Corpus, unus Spiritus* Necdixit: unum Caput visibile, Pontifex, supremus Judex. R. Christi Regnum non est quidem *de hoc mundo*, hoc est, non est mundanum & seculare; est tamen *de hoc mundo*, hoc est, aliquo Capite visibili & Judice supremo instructum, sicut Regna hujus mundi, & inter homines constituta. Christus non reprehendit simpliciter in suis discipulis aliquam præminentiam, sed illam, quæ ambitiosè affectatur, & despoticè geritur, ut sit apud Reges Gentium. Apostolus ibi non descripsit ordinem & Hierarchiam Ecclesie, sed varia enumeravit dona, quæ sunt in Ecclesia. In altero textu implicitè innui.

innuitur *Caput* per verba *unum Corpus*, nam *Corpus* sine *Capite*, & quidem proportionato, monstrum est.

21. Ob. 2. Ecclesia est *Corpus* mysticum Christi: ergo solus Christus est *Caput* Ecclesie; in corpore enim mystico non requiritur *Caput* visibile. 2. Si Ecclesia præter Christum habet aliud *Caput*, est biceps, & monstrum. 3. Ecclesia est *Sponsa* Christi: ergo præter Christum non debet dari alius *Sponsus*, vel aliud *Caput*; nam *vir*, seu *Sponsus*, est *caput mulieris*. Et per se absurdum est, ut *Vicarius Regis* sit *Sponsus Reginae*: ergo licet aliquis esset *Vicarius Christi* in regenda Ecclesia, is tamen non posset esse *Sponsus* & *Caput* Ecclesie. & ad 1. *Dist. Ant.* est *Corpus* mysticum Christi, constans tamen ex meris membris physicis & visibilibus, scilicet ex collectione fidelium, qui indigent *Rectore* pariter visibili & *Capite* proportionato C. A. constans ex membris mysticis & invisibilibus &c. N. A. *Corpus* mysticum dicitur eatenus, quatenus membra Ecclesie constituunt unum corpus morale, à Christo erectum, sanctificatum, & perpetuo gubernandum per internum & in visibilem influxum. Deinde solus Christus est quidem *Caput* Ecclesie principale, & nunc invisibile, hoc tamen non impedit, quò minus admitti possit aliud *Caput* visibile, vicarium, subordinatum. Ad 2. Neque propterea Ecclesia fit biceps, sicut biceps non fit *Regnum Politicum*, si *Rex* abiens constituit *Pro-Règem* & *Vicarium* suprema potestate donatum; sicut *mulier* non fit biceps, si præter *Caput naturale* acquirat aliud morale,

R.P. Pichler Theol. Polemica,

nempe virum. Si Ecclesia non haberet *Caput* proportionatum, scilicet visibile, foret acephala, hoc est, sine *Capite*, satis utique monstrum. Ad 3. N. Conf. Allegoria de *Sponso* & *Sponsa* rectè quidem accommodatur Christo & Ecclesie, sed non in omnibus: sicut nec allegoria de *Capite* & *Corpore* physico in omnibus quadrat; nam *Corpus* physicum non habet unum *Caput* principale, & aliud subordinatum, licet *Corpus* morale & mysticum habere possit. Neque in moralibus absurdum est *Vicarium* esse *Sponsum Reginae* subordinatum; licet in physicis desponsationibus absurdum foret.

Minor patet ad oculum

1. Ex evidenti inspectione gubernationis, quæ viger in Ecclesia Lutherana. Lutherani enim non agnoscunt inter se ullum *Principem* sæcularem, aut *Prædicantem*, aut *Superintendentem*, qui toti *Confessionistarum* Ecclesie præsit, sed quisque *Princeps* in sua ditione (independentem ab alterius auctoritate) *Ministerium* suæ Ecclesie instituit, & ordinat: hi autem *Ministri*, à *Principe* sæculari alicujus provincie, vel à *Magistratu* alicujus civitatis constituti, nihil prorsus auctoritatis habent in alijs Provincijs, in alijs Civitatibus, eidem *Confessione* Augustana addictis. Ita *Prædicantes*, & *Ministerium* *Wirttembergense*, nihil possunt in ditione *Hannoveriana*, *Danicum* nihil in ditione *Saxonica*; *Augustanum* nihil *Ulmæ*, *Norimbergense* nihil *Ratisbonæ* &c.

2. Ex *Confessione* propria Lutheranorum

Ij

22.

norum, sic Lutherus in assertionibus articuloꝝ art. 29. ait: *Via nobis facta est enervandi auctoritatem omnium Conciliorum, & liberè contradicendi eorum gestis, & iudicandi eorum decreta.* Et alibi: *Capite hoc Evangelium, quia neque Papa, neque Concilij, neque ulli hominum commissum est, ut concludat, quid sit fides. Ideo debeo dicere, Papa, tu conclusisti cum Concilij; nunc habeo ego iudicium, an acceptare queam nec ne.* Et in Præf. assert. articuloꝝ: *Scriptura ipsa per sese certissima, facilissima, apertissima, sui ipsius interpres, omnium omnia probans, iudicans &c.* Sic Hunnius Sess. 13. protocoll. Monac. edit. 2. p. 295. & 302. *Non tantum possunt, sed etiam debent Christiani, iudicium examinare, an decisio facta sit secundum canonem Verbi Dei.* Et quamvis Prædicantes in Colloquio Ratisbon. falsi sint Sess. 9. præter Scripturam S. esse aliquem Iudicem vivum, scilicet ipsum *Ministerium Verbi*, hoc est, Prædicantes; simul tamen addiderunt, hunc ipsum Iudicem non esse supremum, non iudicare auctoritate Prætoria, cui videlicet absolute & sine alia inquisitione obtemperandum sit; ejus iudicium esse non potestatis, sed interpretationis; non absolute infallibile, sed sub hypothesi tantum incerta, si videlicet, & quamdiu sequitur ductum Divini Verbi &c. Vide Tannerum Anat. p. 2. Demonstr. 6. §. 2. Nec suaserim ulli Ministerio, ut sibi in iudicando supremam auctoritatem arroget; mox enim, & jure, peteretur ab eo, ut suæ potestatis & infallibilitatis documenta ostenda-

deret, Divinum chirographum &c. Haud dubie ceteri Prædicantes repouerent, se æquè sapere, æquè doctos, probos, à Deo illuminatos, ac Scripturarum peritos esse &c. nec indigere aliorum magisterio &c. Hæc & similia utique humilitas Prædicantia, & spiritus omnibus apostatis propè congenitus, eructare non desisteret.

3. Ex superbo ac notorio contemptu & repudiatione legitimi Iudicis, nempe Romani Pontificis, qui à Christo constitutus Jo. 21. *Pasce oves meas* &c. in possessione muneris Pastoralis Universalis, ac supremi Regiminis jam tempore Lutheri per 15. sæcula extitit.

Ob. 1. Scriptura S. est optimus Iudex, nec opus est alio: Scripturam S. habent Lutherani: ergo. p. N. M. Ratio negandi est 1. Quia Scriptura est lex: sed lex in nulla Republica humana est Iudex, sed præter leges constituitur Iudex, cum auctoritate juxta leges pronuntians. 2. Quia non est Iudex Universalis, & omnium controversiarum; nam plurimæ sunt lites de ipsa Scriptura, scilicet an sit aliqua Scriptura Divina, quænam illa sit, quibus libris comprehensa, an non corrupta in rebus fidei & morum, & plerumque quisnam sit legitimus sensus Scripture &c. has autem controversias non potest decidere sola Scriptura; cum ista specialiter & clarè non pronuntiet, an interpretatio Lutheranorum sit vera, an verò Calvinistarum, aut Catholicorum &c. sed post litem eadem tibi verba exhibeat, quæ ante litem, adeoque litem non decidat. 3. Quia in multis est ob-

23.
scura

seura etiam fidelibus, & iniquorum pe-
nitentibus, unde & Christus & Apostoli Scrip-
turam Veteris Testamenti, quæ erat de
Christo, interpretabantur Auditoribus
suis. 4. Quia etiam summa mysteria,
uti Trinitatis, Processionis Spiritus S.
numerum Sacramentorum &c. non fa-
ctis exprimit, aliæque ad salutem necessa-
ria, uti Baptismum parvulorum, &c.
5. Quia utique litteram nudam Scrip-
turæ seu corticem non assignabunt pro
Judice Controversiarum Lutherani,
sed interpretationem genuinam illius ac
sensum legitimum. *Nec enim pater-
mus, in Verbis Scripturarum esse Evan-
gelium, sed in sensu; non in superficie,
sed in medulla &c. Gra de periculum
est, in Ecclesia loqui, ne forte de inter-
pretatione perversa de Evangelio Chri-
sti hominis fiat Evangelium, aut,
quod pejus est, diaboli.* Verba sunt S.
Hieron. in c. 1. epist. ad Galat. to. 6.
Atqui de interpretatione genuina & le-
gitimo sensu Scripturæ porissima lis est,
nec à Scriptura deciditur: ergo.

Dices. Spiritus S. in- & per Scrip-
turas loquens est Judex, utique legiti-
mus: ergo. R. N. A. tum quia non
omnia mysteria per Scripturas nobis lo-
quitur clarè, & quidem necessaria ad
salutem, tum quia non decidit con-
troverfias de ipsa Scriptura agitabiles,
tum quia non clarè explicat sensum ge-
nuinum Scripturæ, tum quia Judex
legitimus debet esse talis, quem partes
litigantes possint adire, audire, & ita
distinctè percipere, ut altera pars evi-
denter sciat, se causam obtinuisse, altera
evidenter sciat, se causam perdidisse,
quantum est ex parte hujus Judicis.

R. P. Pichler Theol. Polemica.

Atqui Scriptura, vel Spiritus S. loquens
per Scripturam, non ita distinctè dicit
sententiam, ut altera pars evidenter
sciat, se causam obtinuisse, altera se
eam perdidisse, quantum est ex parte
hujus Judicis: ergo. Denique si Scrip-
tura, vel Spiritus S. per Scripturam
loquens est sufficiens Judex, quare
constituunt Lutherani tot Ministros
Verbi, & Prædicantes ad discenda fidei
dogmata? Ad quid perditio hæc in in-
utilibus his hominibus sustentandis cum
eorum familia, uxore, & liberis, si Scrip-
tura, & Spiritus S. loquens in- & per
Scripturam ipsos sufficienter doceat
tanquam certissimus, infallibilis, & u-
niversalis Judex? Spiritus S. non tan-
tum per Scripturas voluit nobis loqui,
sed etiam per Ecclesiam & instrumenta
animata per Vicarium Christi.

Ob. 2. Magistratus Politicus potest
esse Judex legitimus etiam in contro-
versijs fidei: ergo Lutherani habent
legitimum Judicem. R. N. Ant. Ra-
tio negandi est 1. Quia iste Judex non
est Universalis per totam Ecclesiam
Confessionistarum, nam una Regio vel
Civitas sicut in Politicis, ita nec in Ec-
clesiasticis, paret Principi vel Magistra-
tui alterius Regionis vel Civitatis. 2.
Quia non est infallibilis, cum juxta
Lutheranos omnis homo sit fallax &
mendax. 3. Quia caret legitima po-
testate, quia à Christo nunquam est di-
ctum Magistratui Politico: *Tibi dabo
claves Regni Cælorum: super te adifi-
cabo Ecclesiam meam: quodcumque
solveris: pascet oves meas &c.* à popu-
lo autem, quæ hanc spirituales pote-
starem ducendi animas ad finem su-
per-

Ii 2

per-

pernaturalem ipsamet non habet, accipere non potest. 4. Quia Ecclesia primitiva per 300. annos regebatur à Capite visibili & supremo quodam Iudice, non tamen à Principe Politico, quia per illud tempus serè totum fuit nullus Princeps secularis, Christianam fidem amplexus. Idem serè dic de Ministerio Verbi cujuslibet ditionis privatae.

25. Ob. 3. Spiritus S. hominem interiorius docens & illuminans est sufficiens Iudex: hunc habent Lutherani sibi loquentem: ergo. R. N. M. Ratio negandi est 1. Quia probari non potest, quòd iste spiritus cujuslibet hominis privati sit Spiritus S. testimonium, & non potius spiritus privatus, dictamen erroneum, imaginatio inanis. & pertinax, vel omnino spiritus atri magistrum. 2. Quia diversa secta, imò diversi homines ejusdem sectae allegant singuli testimonium Spiritus S. internum, & quidem ad probanda dogmata contradictoriè opposita. 3. Quia nulli homini privato promissa est divinitus infallibilitas. 4. Quia fideles debent uniformiter instrui & regi: sed spiritus internus diversis diversa dicit, & 5. Quia Iudex inter homines debet sensu percipi, ejusque sententia: sed internus spiritus non potest sensu percipi à partibus litigantibus. 6. Quia nulli privato competit potestas coactiva in alios: hæc autem vel maxime requiritur in Iudice; aliàs ejus sententia non curatur. 7. Si fideles omnes se dirigi crederent à Deo unice per internas inspirationes, fieret mera confusio, cum nullus curaret suos Præpositos,

& hinc 8. frustra constituerentur Pastores, Doctores, Concionatores &c.

An Ecclesia Romana habeat visibile Caput, & Iudicem legitimum ac infallibilem?

R. Habet, & semper habuit, nimirum Romanum Pontificem, vel cum Concilio Universali, vel sine hoc aliquid definitem pro articulo fidei, utpote qui est Vicarius Christi in tertis, & Successor in Pontificatu D. Petri, cui Christus omnes omnino oves suas sine ulla exceptione pascendas commisit Jo. 21. super quem edificavit Ecclesiam suam, cui illimitatam solvendi & ligandi potestatem dedit Mat. 16. pro quo rogavit, ut non deficiat fides ejus Luc. 22. Atque Romanum Pontificem pro Christi Vicario, ac visibili Capite, & supremo Iudice semper à temporibus Apostolorum agnoverunt omnes fideles, ac tota Ecclesia Catholica, quæ propterea Romana dici consuevit. Isque in omnes Provincias Christiani orbis exercuit suam supremam potestatem & universalem, instituendo vel deponendo Episcopos, ferendo leges, & censuras, dispensando, appellationes admitrendo, hæreses damnando, Concilia Universalia convocando, approbando, ijs præsidento &c. Proinde est in antiquissima & perpetua possessione supremi Regiminis, & muneris pastoralis Universalis. Vide Theses nostras de *Papatu nunquam errante* per totum, præcipue art. 4. & infra cap. 4. §. 4. de Capite Ecclesie. Con-

Confirmatur ex SS. PP. S. Irenæus, qui vixit II. sæculo post Christum, l. 3. c. 3. ita pronuntiat: *Ad Romanam Ecclesiam propter majorem principalem necessesse est omnem convenire Ecclesiam, hoc est, eos, qui sunt undique fideles.* S. Hieron. to. 2. epist. 58. ad Damasum de hypost. nomine: *Hic in tres partes scissa Ecclesia ad se rapere me festinat; ego interim clamito, si quis Cathedra Petri jungitur, meus est.* Optatus Milev. inde probat. 2. contra Parmen. Donatistas non pertinere ad Ecclesiam veram, quod non essent conjuncti cum Syricio Papa. S. August. de Cæciliano Episcopo sic loquitur epist. 162. *Cum se videret Romana Ecclesia, in qua semper Apostolica Cathedra viguit Principatus, per communicatorias litteras esse conjunctum.* Vide Coccium l. 7. art. 6. Præterea observatum est, illas Ecclesias, quæ ab isto Capite, controversiarum Judice supremo, Pontifice Romano defecerunt, aruisse velut ramos à radice præcisos. Sic contigit Ecclesijs Asiaticis, Africanis, & Græcis, quæ quamdiu cum Romano Pontifice communicarunt, tamdiu erant in flore, ita ut celebrarent integra Concilia, multos numerarent viros. vel doctrina, vel sanctitate, vel utraque hac dote simul illustrissimos. Nunc verò his aliisque omnibus ornamentis destitutæ squalent &c.

Ob. 2. Integra Concilia, etiam cum Papa, errarunt sæpius: ergo Ecclesia Romana non habet infallibilem Judicem. R. Cùm hujus loci non sit ad singula in particulari descendere, quod

factum est in *Papatu nunquam errante* art. 5. hic summariter & generaliter adduco novem fontes, ex quorum uno vel pluribus semper dari poterit sufficiens responsio ad casus particulares. 1. Concilia, ex quibus formantur objectiones, subinde sunt tantum Particularia, non Generalia: solum autem decisiones Generalium Conc. faciunt articulum fidei. 2. Vel non sunt unita cum Pontifice, aut approbata ab eodem. 3. Vel approbata quidem, sed solum ex parte, & non secundum ea, in quibus est error. 4. Vel, quod adducitur, non est sententia Concilij, sed alicujus tantum Patris. 5. Vel, quæ profertur, solum sunt argumenta, probationes, & disputationes præviæ; hujusmodi autem non sunt de fide, sed solum de fide est ipsa sententia definitiva, sive id præcisè, in quo est decisio. 6. Vel verba Concilij subinde depravantur, & perperam citantur ab hæreticis. 7. Vel saltem malevolè trahuntur in perversum sensum. 8. Vel tantum continent errorem facti, non juris, seu circa factum aliquod particulare, nullam habens connexionem necessariam cum decisionibus fidei. Cùm per errorem Papæ circa factum particulare tota Ecclesia non inducatur in errorem circa res fidei & morum. 9. Vel, si circa mores sit decretum, tantum est error quoad *circumstantias*, scilicet loci, temporis, personarum &c. non quoad substantiam; si enim erraret quoad substantiam, præcipiendo vitia & prohibendo virtutes, tota Ecclesia deberet credere, vitia esse bona, virtutes malas, & sic

erraret in fide, & desineret esse sancta in decretis morum. Si verò erret quoad circumstantias modi, personarum &c. nimis multas & graves leges ferendo &c. Leges istae non sunt iustae, adeoque nec obligatoriae, atque sic Ecclesia, cum non teneatur eas acceptare, non inducitur in errorem. Ex his fontibus semper haurire poteris aliquam vel plures responsiones, praesertim si in historia Ecclesiastica probe versatus fueris.

28. Ob. 2. Pontifices Romani jam saepe errarunt, & sibi met contradixerunt: ergo Pontifex Romanus non est legitimus Judex. R. D. A. errarunt aliquoties in vita & moribus tanquam homines privati. C. A. errarunt in rebus fidei tanquam Doctores publici, quae definiunt, & ex Cathedra loquentes. N. A. & C. Quid ad casus particulares respondendum sit, vide in *Papatu nunquam errante. art. 7. & 8.* Vel consule primum enumeratos novem fontes, ex quibus perenda sunt responsiones ad objectiones ex Concilijs petitas; multi ex ijs, praesertim posteriores, etiam hic servare possunt.

Dices 1. Si Pontifex potest labi in alia scelera, non amplius est ratio, cur non possit labi in peccata contra fidem: ergo potest errare etiam in fide; cum intellectus non sit firmior voluntate. R. N. A. nam si Pontifex erraret in fide, quae definiens, tunc tota Ecclesia erraret in fide, cum omnes fideles teneantur sequi hunc Judicem, sibi à Deo constitutum, tanquam oves Pastorem:

totam autem Ecclesiam Deus non potest permittere in errorem labi. Si verò Pontifex ut homo privatus labatur in alia peccata, non pervertitur tota Ecclesia. Deinde intellectui Pontificis est promissa infallibilitas in fide, non verò voluntati immutabilitas in virtutibus alijs. Pro Petro rogavit quidem Christus, *ut non deficiat fides ejus*, non autem rogavit, ut non deficiat charitas, justitia, castitas &c. illius.

Dices 2. Est probabile, quòd Pontifex, ut homo privatus, possit incidere in haesim (sit, quòd eam docere, & Ecclesiae credendam proponere nequeat) ergo potest esse haereticus: ergo non requiritur unio fidelium cum Pontifice tanquam Capite. R. Trans. Enthymema, quod à Bellarm. & alijs multis non male negatur; quæro autem: vel Papa haereticus esset notorie talis & notorie contumax? Quo casu deponitur, & desinit esse Pontifex, nullusque fidelium tenetur amplius ei obedire. Vel esset haereticus occultus? Tunc non esset vitandus, sed Ecclesia cum ipso externam saltem communionem habere deberet; id tamen sine ullo suo periculo; cum Deus non possit permittere, ut Papa occulte haereticus vel aliquid definiat, vel (si permiserit eum aliquid definire) ut definiat falsum & haereticum; eò quòd infallibilitas Pontifici promissa & data sit intuitu Ecclesiae, ne scilicet tota Ecclesia inducatur in errorem.

ARTI-